

Falusi Márton

Zuglischer Manó és a flasztercsőrű égivándorok

Jó néha nem gondolni Zuglischerre,
a harminc év feletti férfiak
melankóliáját röpteti ablakán,
örül, hogy kis időre elfelejtheti,
amit feltehetően róla gondolok.
Belgium hivatalos madara,
a vörös vércse másik szarkafészket
sajátít ki romos homlokzatunk
ereszalján tavaszról tavaszra –
így vándorol, foglal el önkényesen
szomszédos fákat a tavasz, fáról fára
terjeszkedve a Városligetet,
majd a várost, kitérja az ottlakókat:
nélküle Budapest puszta otthon
Zuglischer Manó vak szemcsöppjében,
a tavasz város nélkül pusztán a vágy,
a forradalmi ellenállás tiszta helye.
Oda vinné szívét Zuglischer,
ha illethetem anakronizmussal,
hol valami éreznivaló van.
Ki ő, kérdi tőle a bölcselő,
de csak hogy elbizonytalanítsa,
ha Isten közé és a tett közé
a bűnt helyezi gyöngéden, a helyet
suvasztja el kor- és sírrétegek
észrevétlen váltakoztatása,
hová valósi a mibenléte?
Futógépen lába, rádióban
hangja észszerűen sem tartozhat
hozzá, hát még teljes valójában,
egyikben sincsen ugyanis *benne*,
belülről vagy *kívülről* nyugtázza,
milyen hibákat vét: orra helyett
szájon át kapkodja a levegőt,
egyenetlen légzése csak *legel*,
gyomorsav rakódik hangszálára,
beszéde elcsuklik, s ahogy szúrás
jelentkezik oldalában, nem bűg,
hanem hörög a mikrofonmembrán.

Tudja, mégsem teszi a kívánatosat,
akkor sem, ha céljáért megfeszül,
összevész mással, s amit kiejtett,
visszafogná, mikor kiejtendő,
mégis kicsúszik, mint pályáivén
korlátnak csapódó bowlinggolyó.
Gyerekkorában húspogácsaképű
*Habsburg*erek itták első szavait,
dupla Big Mac nyeli el az utolsókat.
Szívesen vegyült anyanyelvébe,
jóízűen belehabarodott,
fölordódott, nem született fia,
ki a tényér szélére kotorná.
Hugo Boss dámái fel-alá slattyognak
Budán, miattuk ég Miasszonyunk
párizsi orcája, nem pirosítótól.
Michael Kors megkéri kezüket, vállukat
lehúzza, Zuglischer csipetnyi magánya
nem több, mint a ki- és megvetnivalójuk.
Hiába vásárolt lakást Istvánmezőn,
kedélymentesített szerelmi viszonyok
költöztetik át festetlen szempárokba.
Macska cserkész be járdára toccsant
vércsetojást, vén dolmányos varjú
hajlott gerince ha törik, ha szakad,
nem bírja a Marek József sarkán
hagyni fokhagymás lángosát, mit nemrég
azért hajítottak le a tápláléklánc
csúcsáról, hogy zöld királlyal nyisson
ultiparti a Stadion sörözőben.
Elmélázik Manó, milyen volna
jógázó golyákat lesni, fecskéfészek
vészkijáratán kikandikáló
fiókat, ám aligha hihetjük,
hogy a tájmadarak területi
követelései emberségesebbek
flasztercsőrű égivándorainkénál.
Védett vesztesek, akár a kisebbségek,
törvénylik örök alávetettség,
jogba rántja le a gyámoltalant,
az erősebb kutya elve kerekedik
felül szemétdombi nejlontornádóként.
Zuglischer sem civilizálódhat,
lelkét derűlátó jóslatok szerint,
legjobb esetben is múzeumi
terem légkörébe fogja belehelni,
elnevezik róla áporodott
légkörét, okulásul kiállítják.

Társkereső szoba-konyhák bandzsítanak,
spiccesen horkoló gégefőket
nyitnak össze kereszthuzatokkal.
Cédéromanizált egészségnomádok
tekerik föl futóköreiket,
lázig szöktetik a higanyszálat,
csak hogy a hőmérőtok hűlt helyén
többé ne melegedjék az idő.